

“Trăiți ca oamenii liberi, dar nu ca și cum ați avea libertatea drept acoperământ al răutății, ci ca slujitori ai lui Dumnezeu”

(I Petru 2, 9)

Cuprins

De ce trebuie să merg la Biserică?	1
Explicarea Sf. Liturghii	5
Pildă de folos	6
Poezie religioasă	7
Din viața parohiei	7

Contact:

Pr. Ioan Cozma
(212)874-4490
(929)600-1134
stdumitrunyc@gmail.com

PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ “Sf. Dumitru” (New York City) Viața parohiei

Nr. 20 / 2019

APRILIE - IUNIE

De ce trebuie să merg la Biserică dacă îl am pe Dumnezeu în suflet?

Fiecare dintre noi are cunoștințe sau chiar rude care privesc cu nedumerire faptul că mergem la biserică. Pe chipul lor se vede o profundă neînțelegere și uneori indignare care se exprimă din când în când prin cuvinte de genul: „Hai să zicem că ți-ai făcut o pasiune din credință - fie. Dar ce rost are să mergi la biserică, să pierzi atâta timp și să risipești atâtea eforturi? Sunt și eu credincioasă, rugăciunile le fac însă în suflet. Dumnezeu este în sufletul meu și nu am nevoie de nici un ritual exterior. Amintește-ți ce a spus nu demult comicul Mihail Zadornov: Ca să comunic cu Dumnezeu eu n-am nevoie de nici un intermediar!”

Cum poate fi explicat acestor oameni comportamentul nostru? Ca de obicei, există două modalități: atacul și apărarea. Nu este dificil să formulezi o critică la adresa unei asemenea „filosofii” existențiale. În cele din urmă, e suficient să ai puțin bun simț ca să-ți dai seama că societatea în care mășcaricii (în limbajul de azi – „comicii”) sunt luați drept experți în domeniul teologiei și al vieții spirituale este grav bolnavă. Boala ei constă pe puțin în pierderea simțului umorului: societatea nu mai este capabilă să râdă de faptul că un bufon se urcă la amvonul pro-povăduirii... în societatea de azi se consideră drept serios un lucru de care făceau haz stramoșii noștri la lăsata secului...

Nu merită luată în serios nici declarația fermă a „creștinilor” noștri nebisericoși că L-ar avea pe Dumnezeu „în suflet”. E drept, o astfel de stare constituie supremul ideal al vieții spirituale. E ceea ce dorea pentru noi Apostolul Pavel: O, copiii mei, pentru care sufăr iarași durerile nașterii, până ce Hristos va lua chip în voi (Gal. 4, 19); Să vă dăruiaască... ca să fiți puternic întăriți, prin Duhul Său, în omul dinăuntru, și Hristos să Se sălășluiască, prin credința, în inimile voastre” (Ef. 3, 16-17).

Dacă aceste cuvinte: „Dumnezeu e în inima mea”, ar fi fost rostite de Sfântul Serafim din Sarov, ele ar fi avut o anumită greutate, întrucât ar fi fost expresia sinceră a urmărilor nevoinței lui. Atunci când un pustnic spune că a deprins rugăciunea lăuntrică necurmată și de aceea distanța până la biserică la care merge foarte rar nu i se mai pare a fi mare - cuvintele rostite de el au, de asemenea, o justificare deplină.

Atunci însă când auzim aceleași cuvinte de la un oarecare, avem tot

dreptul să întrebăm: în urma căror fapte duhovnicești anume ați obținut un astfel de succes? Dumnezeu este în sufletul vostru? Explicați-ne și nouă ce cale a urmat rugăciunea voastră? Cât de des spuneți Rugăciunea Domnească? Aud? Nu țineți bine minte Tatăl nostru?... Nu-i nimic, atunci cel puțin să ne destăinuți cum anume trăiți prezența lui Dumnezeu în sufletul vostru? Ce roade ale darurilor Duhului simțiți în voi? Vă ajutăm cu o sugestie: „Iar roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga-răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința. Blândețea, înfrânarea” (Gal. 5, 22-23). Trăiți asemenea simțăminte? Nu, nu este vorba de trăsături de caracter, ci de daruri. Darul reprezintă ceea ce nu am avut înainte, ci apare o data cu renașterea duhovnicească și intră în viața noastră, înnoind-o! Nu v-aduceți aminte să fi avut parte de o asemenea înnoire?

Sunteți în stare să distingeți în experiența voastră sufletească „prezența lui Dumnezeu” de manifestările sentimentelor umane obișnuite: simțul frumosului și al armoniei, simțul moral, bunăvoința? Nu sunteți? Asta înseamnă că nu ați observat acel moment în care Dumnezeu, Creatorul Universului, a intrat în viața voastră și în sufletul vostru? E cu putință oare să nu observați așa ceva? Sau poate El nici nu a intrat? Nu cumva ați confundat credința în Dumnezeu cu prezența lui Dumnezeu? Stați puțin - sunteți siguri că aveți credință? Credința nu rezidă într-o simplă acceptare pasivă: „Bine, bine, sunt de acord, ceva de genul ăsta există”... Credința înseamnă a năzui ca ceea ce a îndrăgit sufletul să se arate ca realitate. Credința nu cedează în mod pasiv presiunii autorităților și argumentelor, ea este un imbold puternic: „Eu vreau, am nevoie să fie așa!”

Credința înseamnă acțiune. Ea constituie o năzuință către ceva ce se presimte deja, dar

care încă nu a devenit o evidență. Năzuința care ne-a atins deja viața, s-a răsfrânt asupra ei, dar n-a pătruns-o în totalitate... Credința este dorința de o experiență nouă. Cel ce spune însă că: „Eu am credința în sufletul meu”, pronunță aceste cuvinte cu o privire atât de inexpresivă, încât este greu de crezut că a încercat vreodată măcar o năzuință către Dumnezeu.

Nu se poate iubi fără manifestări concrete de iubire, fără gesturi adresate omului iubit. Asemănător, nu se poate crede fără manifestări exterioare ale credinței. Un trandafir care se oferă în dar femeii iubite, nu -i este, luat ca atare, de trebuință. Această floare îi este dragă nu prin propria frumusețe, ci prin faptul că exprimă măsura iubirii celui care o daruiește. Florile cumpărate și florile dăruite înviorează camera în mod diferit. Atunci când un bărbat afirmă că iubește pe cineva și, totodată, nu face nimic în numele iubirii sale - nu cauă întâlnirile, nu face cadouri, nu acordă timp ca să comunice cu iubita, nu se sacrifică în nici un fel - asta înseamnă că pur și simplu se laudă în fața prietenilor deja îndrăgostiți: chipurile, nu sunt mai prejos, am și eu o iubită!

Așadar, voi, care afirmați că Dumnezeu este în sufletul vostru, ce ați făcut pentru a curăți sufletul vostru în așteptarea atât de miraculoasei Vizite? În ce fel și sub ce nume L-ați chemat? Cum îl păstrați în Sinele vostru? Ce schimbări s-au produs în voi în urma acestei întâlniri? L-ați îndrăgit pe Cel cu Care v-ați întâlnit? Și ce faceți în numele acestei iubiri? Dacă aceste întrebări v-au deconcertat, atunci nu vă socotiți măcar mai presus de cei care fac ceva cât de cât pentru a fi cu Dumnezeu! Voi, care stați veșnic nemișcați, nu disprețuiți pe cei care merg, chiar dacă se poticnesc uneori!

Asemenea întrebări se pot pune celui care își justifică întreaga lene prin pretinsa lui

„spiritualitate”. Dar și noi trebuie să fim conștienți de motivul pentru care mergem la biserică. Ce să facem acolo pentru Dumnezeu? Dar „El nu cere nimic pentru Sine. El nu are nevoie de nimic” (Cuvântul lui Meliton Filosoful către Cezarul Antonin). Și atunci, înseamnă că trebuie să facem un lucru de care avem chiar noi nevoie? Să ascultăm o predică? Pentru asta este suficient, azi, să deschidem radioul. Să ne rugăm? Rugăciunea poate fi făcută oriunde și la orice oră. Mai mult, acesta este sfatul Apostolului: Rugați-vă neîncetat (I Tes. 5, 17). Să aducem prinoase? În prezent, mulți strângători de danii se întâlnesc pe străzi. Să dăm pomelnice? Ele pot fi trimise printr-o cunoștință. Să punem o lumânare? Ea poate fi aprinsă în fața icoanei din casă. În cazul acesta, de ce totuși mergem la biserică?

Unii oameni spun că pentru a se ruga se duc în pădure, la malul unui râu sau al unei mări fiindcă acolo, în Templul creat de Dumnezeu, ei simt mai bine marea Creatorului și mai ușor îl pot proslăvi. „Ce rost are - spun ei - să intrăm, părăsind *Locașul* sfânt nemărginit, sub bolta joasă a bisericii creată de mâna omului?”

Ca să ne lămurim în această privință, haideți să ieșim încă o dată dincolo de zidurile bisericii creștine. (...) Problema prioritară a religiilor păgâne constă în a afla ce fel de jertfe trebuie aduse zeilor, când anume trebuie aduse jertfele, cine anume trebuie să le aducă, prin ce ritual și căruia anume dintre zei...

În Evanghelie, în schimb, ne întâlnim cu o situație opusă. Dacă păgânii sunt preocupați de ce fel de jertfă trebuie adusă zeilor, Evanghelia vorbește despre Jertfa pe care Dumnezeu a adus-o oamenilor. După cum și „Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci ca să slujească El și să-și dea sufletul răscumpărare pentru mulți” (Mt. 20, 28);

„Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (In. 3, 16).

Se înțelege - Dumnezeu biblic este mai presus de Univers, încât nici nu poate fi vorba că El să devină mai slab după crearea lumii. Da, prin forța Sa, prin energia Sa, Dumnezeu susține existența cosmosului. Însă puterea lui nelimitată nu se diminuează din aceasta cauză, și, deci, El nu are nevoie de recuperarea ei cu ajutorul oamenilor.

Motiv pentru care jertfele biblice sunt necesare nu lui Dumnezeu, ci oamenilor. Oamenii trebuie să învețe să fie doar recunoscători. Oamenii trebuie să învețe a ceda măcar o parte din viața lor, din averea și din timpul lor și să i le ofere Domnului. Nu pentru că El ar avea nevoie de aceasta parte atribuită Lui, ci pentru ca oamenii să se deprindă astfel cu iubirea care se jertfește.

Contribuția oamenilor la religie se estimează abia la a zecea sau la a suta parte. Principalul îl constituie ceea ce aduce în ea Dumnezeu. Principalul constă nu în ceea ce fac oamenii pentru Dumnezeu, ci în ceea ce face Dumnezeu din iubire pentru oameni. Principalul în religie constă nu în ceea ce aduc oamenii în Biserică, ci în ceea ce obțin ei prin ea.

Darul nostru pentru Dumnezeu îl putem oferi în orice loc. Tot ceea ce ființează în lume aparține oricum lui Dumnezeu. Există însă o particică de existență pe care Dumnezeu a cedat-o spre stăpânire altuia. Este vorba de sufletul meu. Acel ungher din edificiul infinit al Universului care imi aparține numai mie. Depinde de mine în slujba cărui scop voi pune libertatea mea cea dăruită de Dumnezeu: în slujba lui Dumnezeu sau în slujba capriciilor și poftelor mele. Vom putea îmbogăți nemărginită putere a Domnului numai încredințându-i propria

noastră viața liberă. De aceea, jertfa lui Dumnezeu este duhul umilit (Ps. 50; 18). O asemenea jertfă poate aduce oricare dintre noi. În acest sens, fiecare dintre noi este un preot, un sacerdot. Tot în acest sens trebuie interpretate cuvintele Apostolului Petru referitoare la faptul că creștinii sunt un popor alcătuit din preoți (I Pt. 2. 9). Ca preoți avem dreptul de a intra în biserici, nu doar de a ne aduna în fața lor (în păgânism templele erau numai sălășuri ale divinității, nu loc de adunare a credincioșilor, și ca atare numai preoții consacrați aveau drept de acces înăuntrul lor). Noi suntem preoți, fiindcă putem noi înșine să chemăm puterea simțitoare a Dumnezeirii în oricare moment al vieții noastre (*Împărate Ceresc!.. Vino și Te sălășluiește întru noi*). Suntem jertfitori, fiindcă putem aduce lui Dumnezeu singura jertfă plăcută Lui. Nimeni nu poate, în locul meu, să aducă drept jertfa lui Dumnezeu voința mea. Numai eu o stăpânesc și numai eu pot s-o aduc în fața altarului Dumnezeiesc. De unde îndemnul adresat ortodocșilor la fiecare slujbă: „Toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm”. Să facem jurământul de credință și să spunem: „Doamne, fie voia Ta, nu a mea! Îți mulțumesc pentru tot ce aduci în viața mea! Lasă-mă să Te slujesc cu fiecare suflare de-a mea!” Acest lucru se poate face oriunde.

Așadar, ceea ce putem noi să aducem ca jertfă lui Dumnezeu se află întotdeauna în posesia noastră, iar pentru a putea să aducă jertfa creștinul nu are nevoie de biserică. Religia conține însă nu numai ceea ce dăruim noi. Mai important este ceea ce primim. Important este nu pentru ce Îl căutăm pe Dumnezeu, ci pentru ce ne caută El pe noi.

Pentru ce venim de mai multe ori în biserică și adresăm lui Dumnezeu o rugăciune - acest lucru este bine cunoscut... De ce însă Dumnezeu ne caută pe noi? Vrea El să ne ia

ceva? Sau să ne dea ceva? La ce îndeamnă cuvântul Lui: Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați (Mt. 11, 28)? Îndemnul nu are o continuare de genul: „Și îmi dați cutare sau cutare...” Această invitație se încheie cu o promisiune de alt gen: ea spune ce anume va aduce Dumnezeu celor care îi vor da ascultare: „și Eu vă voi odihni pe voi... veți găsi odihna sufletelor voastre” (Mt. 11,28-29).

Prin urmare, Dumnezeu ne cheamă la El ca să ne dea ceva nouă. Ce anume? Știința: „învățați-vă de la Mine (Mt. 11, 29) ... Duhul: Luați Duh Sfânt!” (In. 20, 22). Iubire, pace și bucurie: „rămâneți întru iubirea Mea; pacea Mea o dau vouă... ca bucuria Mea să fie în voi” (In. 15, 9; 14, 27; 15, 11). Dar Hristos ne dă nouă și ceva cu totul de neconceput...

„Rămâneți în Mine și Eu în voi... luați... Acesta este Sângele Meu, care pentru mulți se varsă” (In. 15, 4; Mc. 14, 22, 24). El ne da Potirul Euharistiei. Așa ceva nu găsim acasă. Vă puteți închipui un om care acasă citește Evanghelia, ajunge la pagina unde este descrisă jertfa lui Hristos și, umplându-se de recunoștință, dă fuga la bucătărie, scoate din dulăpior o sticlă de vin, din coșul pentru pâine un baton proaspăt, toarnă vin în pahar și, frângând un colțuc de pâine, spune: „Doamne, acesta este trupul Tau!”

Până și protestanții înțeleg că o asemenea purtare este de neimaginat: este cu neputință să iei în mână un pahar de vin ca pe Sângele lui Hristos fără să ai o binecuvântare și consacrare personală aparte - fiindcă împărtășania este un dar făcut de Hristos nouă, nu ni-l putem pregăti singuri. Și ca atare merită să mergem acolo unde Hristos dă ceea ce este al Său, fără să ceară ceea ce este al nostru.

Așadar, mergem la biserică pentru a primi ceva. Biserica nu constituie decât niște ziduri ridicate în jurul Tainei Euharistiei. Taina

constă în aceea ca oamenilor li se întinde o mână cu Daruri. De aceea frecventarea bisericii trebuie considerată nu o corvoadă, ci un minunat privilegiu. Ni se oferă dreptul de a fi părtași la Cina cea de Taina. Ni se oferă posibilitatea să devenim „părtași la Ființa Dumnezeiască”. Ni se oferă posibilitatea să luăm contact cu acea Energie pe Care nu este în stare să o producă nici o centrală electrică din lume.

Cei care susțin că nu au nevoie de biserică și nici de intermediari nu manifesta, probabil, nici un respect față de cuvântul Evangheliei. Dar poate ei au simțit adevărul omenesc în cuvintele îndrăgितului de toată lumea Winnie-Pooh? Atunci cand Ratulet l-a rugat sa compună un cântecel, Winnie-Pooh i-a spus: „Nu este chiar așa de simplu. Poezia nu este un lucru pe care-l poți găsi: ea este aceea care te găsește pe tine. Tot ceea ce se poate face este să mergi acolo unde poți să fi găsit”.

Dumnezeu ne-a căutat pe noi și ne-a găsit. Noi trebuie doar să mergem și să ne oprim în acel loc care este cât mai aproape de Dumnezeu, în locul în care El împarte cele mai minunate Daruri. Din moment ce Hristos ne întinde Potirul împărtășaniei prin ușile împărătești ale bisericii, ce rost are să repetăm cu îngâmfare: „Oricum, eu îl am pe Dumnezeu în sufletul meu!”

Hristos a spus unde ne așteaptă și ce dorește să ne dea. El, Cel Veșnic, vrea să ne întâlnească pe noi și să Se unească cu noi în această viața - ca să nu fim în viața veșnică iremediabil singuri. (...).

Cei ce spun că nu au nevoie de intermediari în relațiile lor cu Dumnezeu, nu-și dau seama că în biserică îi așteaptă Acel Mijlocitor Care tocmai S-a jertfit în locul lor și i-a eliberat pe oameni de nevoia de a distruge ceva în lume pentru a hrăni zeișorii cu roadele distrugerilor. Oare este așa de greu să întinzi brațele ca să cuprinzi în ele Darurile primite?

(Andrei Kuraev)

EXPLICAREA SFINTEI LITURGHII (IX)

Anaforaua liturgică

Imediat după rostirea mărturisirii de credință, adică a Crezului, preotul îi îndeamnă pe toți credincioșii să își îndrepte gândurile numai către cele sfinte, pentru a primi cu demnitate și cu inima curată momentul următor, intonând cu glas tare: „Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte, Sfânta Jertfă cu pace să o aducem!”. „A sta bine”, după cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur, nu înseamnă altceva decât „a sta așa, precum se cuvine omului să stea înaintea lui Dumnezeu, cu frică, cu cutremur, cu minte trează și veghetoare”.

La această provocare solemnă, credincioșii, împreună cu strana, răspund prin cuvintele „Mila păcii, jertfa laudei”, ceea ce înseamnă că **sfânta jertfa este pentru toți cea mai mare milostivire din partea lui Dumnezeu**, Care S-a împăcat cu neamul omenesc prin jertfa de pe Cruce a Unicului Său Fiu, iar noi ridicăm ca jertfă nesângeroasă lauda și preamărirea numelui Celui Prea Sfânt al lui Dumnezeu.

După ce preotul a deșteptat inimile credincioșilor astfel, îi binecuvintează și îi cheamă să își ridice sentimentele și cugetele de la cele pământești la cele cerești și la Cel ce S-a întrupat, S-a răstignit, a murit și a înviat pentru mântuirea noastră, prin intonarea cuvintelor „Sus să

avem inimile”. La acestea, noi, credincioșii, răspundem prin „Avem către Domnul”, prin acestea mărturisind că am înălțat inimile noastre acolo unde este prietenul nostru cel mai bun, Hristos, unde Acesta stă de-a dreapta Tatălui Ceresc.

Preotul și credincioșii aflați în comuniune profundă cu Dumnezeu, încep a aduce lauda și mulțumirea pentru Sfânta Euharistie instituită de Însuși Domnul Hristos. În timp ce strana intonează cântarea „Cu vrednicie și cu dreptate”, preotul citește în taină, cu toată cucernicia și fără a se grăbi, **anafora** sau **marea rugăciune a Sfintei Jertfe** („Cu vrednicie și cu dreptate este a cânta Ție, a Te binecuvânta...”). Marele Arhiereu, Iisus Hristos, la instituirea Sfintei Taine a Euharistiei, a mulțumit lui Dumnezeu Tatăl. Astfel și preotul, urmându-L, înainte de marea sfințire a darurilor, preamărește în **anafora** deplinătățile cele din veșnicie ale Tatălui Ceresc, ale Fiului Său și ale Sfântului Duh, mulțumind că ne-a adus pe noi din neființă la ființă, iar căzând noi în păcat nu ne-a părăsit, ci ne-a ridicat iarăși și ne-a dăruit Împărăția cea veșnică.

Mulțumirea și lauda adusă lui Dumnezeu continuă prin cântarea cea adusă de Serafimi în ceruri pururea, adică „Sfânt, sfânt, sfânt Domnul Savaot...” împletită cu lauda cea pământească, ce o cântau cetele omenești, cu ramuri în mâini, la Intrarea Domnului Iisus în Ierusalim, adică „Osana, binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului...”, preamărindu-se astfel Sfânta Treime, cei de sus cântând împreună cu cei de pe pământ, Biserica cerească unindu-se cu Biserica pământească.

În centrul Rugăciunii celei mari a Sfintei Jertfe este **nucleul Sfintei Liturghii**, cel mai mare act liturgic, anume momentul prefacerii din pâine și vin în Trupul și Sângele Mântuitorului, numit Epicleză. Epicleza este prefac-

erea pâinii euharistice în Trupul lui Dumnezeu și actul de schimbare a firii create prin har pentru a intra în eonul veșniciei lui Dumnezeu prin Jertfa cea fără de prihană și unică a Fiului Lui. Epicleza este o realitate treimică, pentru că este rugăciunea Bisericii întregi, cerească și pământească, către Dumnezeu Tatăl, pentru ca EL să trimită pe Duhul Sfânt care sfințește Darurile euharistice, care devin astfel Trupul și Sângele Mielului lui Dumnezeu, Hristos.

(Cătălin Toma, www.doxologia.ro)

PILDĂ DE FOLOS

Baba și musafirii nepoftiți

O babă credincioasă a luat îndrăzneală la Dumnezeu, iar când a ajuns în fața icoanei Mântuitorului, a zis așa: *Doamne, dacă cu adevărat m-ai iubit vreodată, dă-mi un semn.* Și Hristos i-a zis, din icoană, atât: *Te-am iubit, te iubesc, te apreciez, cere-mi o dorință să ți-o îndeplinesc.*

A stat baba și s-a gândit așa, speriată, dar deodată și-a revenit și a zis așa: *Doamne, vreau să mănânci o dată cu mine la masă, când vrei Tu.* I-a răspuns: *Voi vrea sămbătă, între ora 12 și 8 seara, nu știu ora exactă când vin, dar voi trece.*

S-a pregătit, bineînțeles, bătrâna; și-a adunat toate prietenele, toate colegile și creștinele pe care le avea ea, și-a pregătit tacâmurile de aur, porțelanurile scumpe, mesele delicate, că venea Domnul Hristos la masă.

Pe la ora 1, când stăteau ei la masă și așteptau venirea lui Hristos, aude bocănind în ușă. Cel care bătea, a zis: *Sunt un biet om sărac, de 3 zile nu am mâncat nimic. Dă-mi și mie o pâine și ceva cald, ca sunt rupt în două de foame.* Femeia i-a răspuns: *Pleacă de aici, am musafiri, ești nebun? Dădaco, dă drumul*

la câine să nu mai intre ăștia în ogradă, așa ca nesimțiii.

La o oră, iar aude bocănind în ușă. Cel care bătea, a zis: *Sunt un biet copil orfan, mi-i foame, mi-i frig, mi-i sete, îs bolnav, dă-mi și mie ceva: o haină, un bănuț, o mâncare și ea așa a răspuns: Pleacă, omule, nu înțelegeți că am musafiri? De ce dați drumul la toți sărăntocii ăștia?*

Peste o oră, iar se aude bătând la ușă un sărac olog. Și până seara pe la 8 au mai bătut vreo 3-4. S-a supărat femeia și a zis să nu mai lase pe nimeni să intre, ca să vină Hristos.

La ora 8, vede că nu a venit nimeni, se duce în fața icoanei și zice: *Doamne, te-am așteptat cu atâta dragoste toată ziua și totuși ai uitat de mine. Îmi pare rău, nu m-ai înțeles niciodată. Și i s-a răspuns: De câte ori am venit la tine, întotdeauna ți-a fost rușine de mine și nu m-ai primit în niciun fel: sărac nu ți-am plăcut, flămând nu ți-am plăcut, bolnav nu ți-am plăcut... cum trebuia să vin, ca să te conving că sunt Eu?*

Femeia a zis că nici prin cap nu i-a venit că acela fusese modul în care El venise la dânsa. Iar Hristos a adăugat: **Întrucât nu ați făcut celor mai mici, mie nu mi-ați făcut.**

(Părintele Calistrat)

POEZIE RELIGOASĂ

La naștere

de Reta Culețu

La început de primăvară
Când ghiociei ies afară,
În lume tu ai apărut.
Te-ai născut în altă țară
C-un nume de necrezut.
Într-un loc anume,
În cel mai mare oraș din lume.
Timpul însă a trecut,
Ești frumos și ai crescut,

Și astăzi te încreștinești
Și pe noi toți ne-vezești.
În Iordan Iisus s-a botezat
Și tradiție lumii a lăsat
Copilul să fie botezat creștin
Să se lepede de tot ce e păgân.
Astăzi în casa Domnului intrăm
Pe tine să te botezăm.
Te botează în cazan
Părintele cu numele Ioan.
Cu putere duhovnicească
Pe tine să te creștinească.
Nașilor să le mulțumești
Și când crești mare să-i respecti
Bunicii să trăiască
Să vină din țară să te crească
În graiul dulce românesc
De pe pământul strămoșesc.

DIN VIATA PAROHIEI

(Aprilie—Iunie)

I. Botezuri

- ◆ **Patrick Brian**, fiul lui Oksana & Petrus Stanciu
- ◆ **Ioan Emilian**, fiul lui Alexandra & Tiberiu Florea
- ◆ **Augustin**, fiul lui Monica Dasgupta & Mrinal K. Datta-Chaudhuri
- ◆ **Anais Sofia**, fiica lui Andra & Dan Birlădeanu
- ◆ **Ecaterina Johanna**, fiica lui Ionela & Eric Thomas

II. Parastase

- ◆ Daniela și Ovidiu Savin, parastas pentru cei adormiți din familie
- ◆ Fam. Chițu, parastas pentru părinți
- ◆ Andrei Bindela, parastas de 1 an pentru Evantia Gaca
- ◆ Mariana Vasu, parastas de 1 an pentru Maria Vasu
- ◆ Teodor & Carmen Nastu, parastas pentru

fiica Diana.

- ◆ Dr. Cristian Ștefan, parastas de 6 luni pentru soția Ancuța.
- ◆ Marilena Albulescu, parastas de 1 an pentru soțul Petre Albulescu.
- ◆ Viorica Olar, parastas pentru cei adormiți din familie.
- ◆ Madelleine Cassetta, parastas pentru cei adormiți din familie.

Situatia financiară (Aprilie-Iunie)

Venituri: **\$37,837.00**

Cheltuieli: **\$30,494.99**

Cheltuieli capitale (Renovare fatada): **\$25,000.00** (2nd payment)

Alese mulțumiri se cuvin familiilor care au donat mesele din lunile Aprilie, Mai și Iunie:

- ◇ Masa de Florii: **Dr. Anca Salomon.**
- ◇ Masa pentru Hramul Reuniunii de Doamne: **Cristian & Ioana Radu; Horia & Despina Albulescu.**
- ◇ Masa de Sf. Ap. Petru & Pavel: **Marilena Albulescu**

Mulțumim tuturor celor care au făcut donații pentru Florii și Paști:

- * Olimpia & Cătălin Manole, dimpreună cu copilașii Isabela și Christopher: crucile din frunze de palmier la Florii;
- * Răția Culețu și fam. Cristian & Luminița Culețu: pâinea pentru paști și coroana pentru Joia Mare;
- * Vasile & Aneta Babu: vinul pentru pregătirea paștilor;
- * Cătălin și Olimpia Manole au donat în memoria Dianei Nastu: 12 sticle de vin și cheesecake pentru masa din noaptea Învierii;
- * Teodor & Carmen Nastu au donat în memoria fiicei Diana: o jumătate de miel, ouă, brânză, pâine și zarzavaturi pentru masa din noaptea Învierii;
- * Mariana Șoitu & Marilis & Robert Panullo: paharele pentru paști;
- * Vasilichia Burdea & Reta Culețu: cozonaci.
- * Mirela & Marcel Mila: aranjamente florale pentru icoane;
- * Rodica Petrișor & fam., Vasilichia Burdea: lumânările pentru Înviere;
- * Rodica Petrișor: flori;
- * Svetlana & Bogdan Chintea: vinul pentru masa.
- * Dumitru Babu: apa pentru sala socială.

Multumim celor care au pregătit și participat la organizarea festivalului *Romania Day on Broadway*

Masa de Sf. Maria s-a mutat din luna August în luna Septembrie (Duminica, 8 Septembrie)